

Boldog II. János Pál pápa a hagyományos liturgiáról

Ecclesia de Eucharistia (Az Egyház az Eucharisziából él) kezdetű enciklikájában Boldog II. János Pál pápa az Eucharisztia és az Egyház kapcsolatáról elmélkedve szól a Legméltóságosabb Oltáriszentség iránt való imádás hiányosságairól, és a súlyos liturgikus visszaélésekről. A szentéletű pápa azonban még két évvel az enciklika megjelenése előtt a régi miseformát mintegy ajánlja a liturgia lényegének megismeréséhez, és a Szent Eucharisztia iránti köteles hódolat imádságos gyakorlataért, valamint elterjesztéséért.

Elsőként lapozzunk a 2003-ban enciklikában megfogalmazott szavaihoz. Így ír a Pápa:

Napjainkban sajnos **„vannak helyek, ahol szinte teljesen kihalt az Eucharisztia imádása.** Ehhez járulnak olyan visszaélések, amelyek elhomályosítják az Egyháznak e csodálatos Szentségről vallott helyes hitét és tanítását. **Az Eucharisztia misztériumát megfosztják áldozati jellegétől,** úgy tekintik, mintha nem volna egyéb, mint egy testvéri összejövetel, étkezéssel. Máskor elhallgatják az apostoli jogfolytonosságon alapuló szolgálati papság szükségességét... Aztán **az ökumenizmus jegyében** hajtanak végre olyan kezdeményezéseket, melyek eucharisztikus gyakorlata ellenkezik az Egyház – hitét kifejező – fegyelmével. **Az Eucharisztia (ugyanakkor) túlságosan nagy ajándék ahhoz, hogy megengedhetne leszűkített és kétértelmű értelmezéseket”** (II. János Pál pápa, *Ecclesia de Eucharistia* 10. Kibocsátva: 2003. április 17-én, Nagycsütörtökön.)

Boldog II János Pál pápa a 2001. szeptember 21-én a Liturgikus Kongregáció tagjainak mondott beszédében különösképpen is megemlíti a Szent V. Pius pápa által kiadott misekönyvet. Itt gyógyszerként értelmezhető módon hozza szóba a hagyományos római Misszálét és a keleti liturgikus gyakorlatokat, amelyek nagyban alkalmasak a Szent iránti mélységes érzékenység kialakítására.

„A liturgia ünneplése a vallásosság erényének aktusa, melyet természetének megfelelően kell, hogy jellemezzen a szent iránti mélységes érzékenység. Az egyes embernek és az egész közösségnek tudatában kell lennie, hogy különleges módon annak jelenlétében áll, aki **háromszor szent és transzcendens.** Következésképpen **a könyörgő magatartást át kell, hogy itassa a tisztelet és a csodálat érzése, mely annak tudatából ered, hogy a fölséges Isten jelenlétében vagyunk.**

Nem ezt akarta kifejezni Isten, amikor Mózesnek megparancsolta, hogy vegye le saruját az égő csipkebokor előtt? Mózes és Illés magatartása, akik nem mertek *facie ad faciem* (színről színre) Istenre tekinteni, nemde ugyanennek a tudatából származik? ***Isten népének látnia kell, hogy a papok és diakónusok tiszteletteljes és méltóságteljes módon viselkednek, így segítve mindenkit, hogy felhatoljon a láthatatlan dolgokhoz*** fölösleges szavak vagy magyarázatok nélkül. ***Szent V. Pius pápa Római Misszáljában és számos keleti liturgiában gyönyörű imák találhatóak, melyek által a pap kifejezi az alázat és tisztelet mély érzését a szent misztériumok előtt: ezek feltárják magát a liturgia lényegét.***”

Mindebből ragyogóan kitűnik, hogy a Szentatya nemcsak hogy mélységesen tudatában van a szentmise misztériumaival kapcsolatos súlyos visszaéléseknek, de már két esztendővel korábban azt is megállapítja, hogy a hagyományos római liturgia (a Szent V. Pius pápa alatt kiadott misekönyv) kiválóan alkalmas arra, hogy a pap kifejezhesse az alázat és tisztelet mély érzéseit a szent misztériumok előtt, sőt mi több, feltárja magát a liturgia lényegét.

fr. Fülep Dániel Ágoston OSPPE
(Tengernek Csillaga, XVIII/2.)